Ч. 100 Пятниця 5 (18) мая 1900. Рік X

Заходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*До ситуациї. — З делеґациї. — Російскі круги про престольну бесіду. — Полуднево-африканьска війна.*)

Комунікат, виданий з причини конференциї провідників німецких сторонництв лівиці заявляє, що та конференция, скріплена численно приступленєм до неї членів угодової конференциї для Чехії і Морави, радила над тим, як треба поводити ся в справі оцінки державного проєкту язикових законів. Рівночасно установлено також субкомітет, котрий здасть справу перед конференциєю по окінченю своїх праць; субкомітет уконституував ся, і під проводом п. Прадого розпочав вже свої праці. — Остаточне рішенє в справі ческої обструкциї послідує нині, безпосередно перед засіданєм палати послів. Доси ситуация невияснена. На кождий случай, здаєть ся, нема сумніву, що ческа обструкция не перестане. Правительство внесе нині в палаті буджетову провізорию на пів року, та проєкт до закона в справі девятьгодинного дня праці в копальнях.

Войскова комісия угорскої делеґациї радила вчера над войсковим буджетом. По довшій дискусиї і численних запитанях зі сторони делеґатів, заявив міністер війни Кріґгаммер, що деяких кредитів, ухвалених вже в попереднім буджеті, не ужив тому, бо хотів увзгляднити бажанє міністрів скарбу, а що не було наглячої потреби, то він відложив їх ужите до сего року. В сім році міністер може дати запоруку, що імовірно не покаже ся потреба ніякого додаткового кредиту, хиба на случай яких незвичайних подій, або несподіваного підвисшеня цін. Відтак удїлив міністер довірочних поясненb що-до загальних запасів, і заповів, що імовірно на другий рік зажадає кредитів на нові пушки. З черги відповідав міністер ще на ріжні резолюциї, ухвалені минувшого року. Слідуюче засіданє войскової комісиї відбуде ся нині.

Polit. Coresp. доносить на основі інформаций дуже віродостойного мужа довірія в Петербурзі, що в тамошних кругах зробила престольна бесіда Цісаря Франц Йосифа знамените враженє. В Петербурзі мають до управителя заграничної політики Австро-Угорщини повне довірє; згадка о австро-російских сердечних відносинах дуже важна і причинить ся всюди до скріпленя мира.

Анґлійска Daily Mail доносить ще про події під Мафекінґом: В суботу відбула ся в Мафекінґ страшенна борба, однако гадають, що закінчила ся успішно для ґарнізону. Бури розпочали борбу огнем артилериї. В короткім часі часть міста замешкала Кафрами стояла в полуміни. Счинив ся заколот, серед котрого Бури займили дільницю Кафрів і звідтам розпочали сильний огонь на місто. Завдяки зручному підступови удало ся анґлійскому войску окружити відділ Бурів, що обсадив дільницю Кафрів. Вивязала ся горяча борба, але послідні телєґрами велять здогадувати ся, що Бури ще держать ся в дільници Кафрів і що Анґлійцї ще їх облягають. — Прихильне Бурам сторонництво в Льоренцо Маркез розпустило вчера таку поголоску, але мабуть видуману В дільници Кафрів в Мафекінґ в часї нападу Бурів вибух огонь. Прийшло до завзятої борби. Полковник Баден-Повель просив о перемирє, а в неділю рано о 7-ій піддав ся.— Бури що прибули з Преториї до Льоренцо-Маркез показували таку телєґраму підписану ґен. Снайманом: Я мав то щасте взяти нині рано до неволї Боден Повеля з 900 людий. — Кореспондент Daily Mail додає, що нема ніякого сумніву, що зведено під Мафекінґом завзяту борбу, але дуже сумнівна річ, чи Бури удержали ся ще до сеї пори при дільници Кафрів. Подібні телєґрами як та появляли ся часто з Преториї також в часї борб коло Ледісміт і Вепенер, а мали на цїли лише піднести відвагу Бурів.

Загальні Збори

товариства взаїмних обезпечень „Днїстер".

(Дальше).

Цінних паперів було з кінцем року 1898: 113 штук ном. варт. 335 474 К., докуплено 43 штук ном. варт. 143.400 К. зреалізовано 6 шт. ном. варт 15.400 К., прибуло 37 штук ном. варт. 128.000 К. Стан з кінцем року 1899 всіх

Пан Батка.

(*З ческого — Франтішка Герітеса.*

(Конець).

Пан Батка був старим молодцем а з деяких сторін не мав найліпшої слави. Де були молоді дівчата, там нерадо бачили его дома.

Але він не робив собі нічо з того. Сьміяв ся. Лиш раз, коли в одній з найперших і найвизначнїйших родин в місті устроювали якусь забаву і запросили всіх місцевих старших і молодших панів, а лиш его, Батку, умисно поминули — дуже гнівав ся.

Они мали одну дочку на відданю, і між иншими також і пан Батка почав до неї залицяти ся. Але тут дістав таку зрозумілу відповідь, що скоро перестав о тім думати.

Але мав він і коли инде много малих неприємностий з своїми примхами і ріжними жартами.

Так на пр. як тоді, коли пів міста і навіть уряд післав до Подсерпа, каплиці за містом.

То було вскорі по тій забаві. Одного дня рознесло ся по місті, що Батка в лісї, коло Підсерпа на дереві. Всї були здивовані і збентежені, але що від часу забави він якось змінив ся і дивно поводив ся, то поголоска найшла в місті віру.

День перед тим Батка мав вихід, але не вернув на ніч. Того ще доси не бувало, від коли люди его затямили. Обставини зложили ся на то, що річ була майже певна.

Звістно, як вісти ширять ся, як ростуть до неймовірних границь. Найшли ся гнеть сьвідки, що всьо потвердили і присьвідчили та подали богато побічних подробиць. Так, так, Батка, провізор Батка з аптики, повісив ся в Підсерпі! На тій розложистій сосні з образом Матери Божої, зараз коло дороги.

І дехто ішов до тої сосни.

Також стара пані аптикарева, хоч не конче тому вірила, веліла запрягти і поїхала до відпустової каплички підсербскої, куди перед нею і за нею ішло множество людий.

І судова комісия пігнала в повозї на місце пригоди.

Найшли сосну.

— Атже мусів би тут бути — промовив хтось з присутних, заглядаючи поміж конарі дерева.

— І таки є — відозвав ся голос з гори.

— Атже я сам велів вчера сказати служачому, аби кождому, хто рано спитає про Батку, сказав, що він в лісї в Підсерпі на сосні.

І сьміючись з свого допепу, зліз поволи на землю.

— Перший цьвітня! — повитав присутних, кланяючись на всї сторони та дякуючи за такі численні відвидини.

І справді було то першого цьвітня, і аж тепер всї зрозуміли, що Батка зажартував собі з них.

Многі сердили ся, але більшість сьміяла ся, між ними і стара пані аптикарева, що уміла все прощати, як годило ся честній женщині.

Але були люди, котрі брали річ поважнїйше, і говорили не лиш о глупім жарті, але й о уведеню власти в блуд — параґраф той а той! Боже — в тодїшних часах параґрафи! То не було як тепер.

Жарт не був смачний, як видко. Але тоді були инші часи. А що то справді лучило ся, на то маю доочних сьвідків.

Взагалі пан Батка жартував собі і сьміяв ся з смерти.

Був трохи дихавичний і терпів на хибу серця. В пізнїйших лїтах житя нераз слабував. Раз дістав корчів, що трохи его не убили

Прикликаний лікар вже гадав, що прийшла его послідна година і післав по сьвященика.

Паламар, в надії на добру заплату, почав дзвонити на смерть.

З усіх сторін місточка бігли і малі і великі до церкви, аби дізнати ся, за кого моляти ся.

— За Батку! — оповідав паламар. — Провізор Батка вже умирає....

Однако рівночасно біг вже з аптики служачий, аби було близше, огородами, до сьвященика, щоби не трудив ся. Недужому вже поліпшало.

Батцї справдї уступив напад, корчі попустили, і став свобіднїйше дихати.

Але дуже добре не було єму. Мимо того коли почув, що єму дзвонять, не видержав в постели.

цінних паперів 220 штук ном. варт. 463,474 К., а іменно: 193.274 К. фонду загального, 18.800 К. фонду емеритального і 251.400 К. фонду резервового. Вартість всіх паперів після курсу на кінци року адм.: 445.585 К. 16 с.

Вкладки в банках виносили 39.937 К. 54 с., попередного року 31.011 К. 94 с., сего року більше о 8 925 К. 60 с.

Залеглости у аґентів виносили 95.937 К. 44 с. (у 688 аґентів, отже пересїчно около 140 К. на одного аґента); в р. 1899 заплачено через аґентів решту залеглостии з р. 1898 і на рахунок премій з року адм. суму: 690.946 К. 88 с., в попереднім роцї заплачено тілько 580.830 К. 94 с., отже сего року більше о 110.115 К. 94 с., в виду того вплати премій можна назвати нормальними.

Надвижка: позісталість з року попередного 18.000 К., позісталість з року біжучого 59.530 К., разом 77.530 К.

Що-до ужитя надвижки в квотї 77.530 кор. рішила Рада надзираюча поставити Загальним Зборам слїдуючі внесеня: а) до фонду резервового придїлити по мисли §. 68. уст. 7. статута 11.906 кор, т. е. 20% від надвижки з р. 1899 кор. 59.530, б) на опроцентоване листів уділових фонду основного по мисли арт. IV. постанов впроваджаючих до статута 4.320 кор., т. е. по 6% від 72 000 кор. фонду основного, в) на винагороду вибраних з Ради 2 членів Дирекциї і 2 заступників Директорів, по мисли § 105. статута 3.800 кор., г) на винагороду 3 членів комісиї ревізийної по мисли §. 109. статута 300 кор., д) на вильосоване 280 листів уділових фонду основного по 200 кор. по мисли арт. V. постанов впровадчих статута 56.000 кор., е) решту придїлити до резерви специяльної 1.204 кор, разом 77 530 кор.

На конець висказуємо на тім місци щиру подяку Впреосьв. Ординариятам за ласкаве покровительство. — Впов. Делеґатам і Всч. Духовеньству за жертвовані в многих дїлах услуги і жичливість. — Поважаним Редакциям всїх руских часописий за прихильність, діяльним Аґентам, як і всім приклонникам, за ревну поміч, і просимо Їх, також в будучности підпирати щиро розвій інтересів нашого Товариства.

Львів, в цьвітни 1900.

Перед загальними зборами в понедїлок відправило ся богослужене в Успеньскій церкві, а відтак члени товариства і делеґати громад зібрали ся у великій сали „Народ. Дому“. Явили ся там представителї всїх трох епархій, були крилошани оо.: Пакиж, Пюрко і Чапельский зі Львова, Подолиньский з Перемишля і др. Гробельский із Станиславова. Крім того ще й сьвященики з провінциї. Збори відкрив короткою промовою президент товариства радник п. Кузьма і представив зборам правительственного комісаря п. Гута.

По сїм відчитав др. Федак протокол з послїдних загальних зборів; др. Савчак реферував справоздане дирекциї за 1899 р. а др. Федак подав справоздане комісиї ревізийної. Оба справозданя принято без дискусиї до відомости.

В дальшій нарадї ухвалено внесеня ради надзираючої в справі ужитя надвишки в квотї 77.530 К. А іменно: а) придїлити до фонду резервового 20% від надвишки 59.530 К. в р. 1899, т. е. квоту 11.906 К.; б) на опроцентоване листів уділових основного фонду (72.000 К.) по 6% квоту 4.320 К.; в) на винагороду вибраним з Ради двох членів дирекциї і 2 заступників директорів квоту 3 800 К; ґ) на винагороду 3 членам комісиї ревізийної 300 К.; д) на вильосоване 280 листів уділових основного фонду (по 200 К.) 56.000 К.; решту 1.204 К. придїлити до специяльної резерви.

По тій ухвалї президент п. Кузьма покликав комісию до льосованя 280 листів уділових основного фонду товариства в сумі 56.000 К, призначених на амортизацию. До До комісиї увійшли: о. крил. Пакиж, о. Ясеницкий і нотар Павлиш та селяни Лука Швець і Ів. Михайлишин.

(Конець буде).

Новини.

Львів дня 17-го мая 1900.

— **директором краєвого шпиталя в Золочеві** іменований др. Ярош, секундар шпиталя сьв. Лазаря в Кракові.

— **Руский театр** переїхав оногди з Кракова до Тарнова, полишаючи по собі милї споминн між краківскою публикою. Краківска праса живо інтересувала ся нашим театром і з повним признанем висказувала ся все для артистів. „Nowa Reforma“ пише по виїздї руского театру з Кракова: „По двотиждневім побутї в нашім містї закінчила вчера дружина руского народного театру свою гостину двома представленями в міскім театрі. Вибрано на них твори з відкладом переважно музичним, т. е. оперетку Артемовского „Запорожець за Дунаєм“, другий о характері ситуацийно-драматичнім, а іменно народну драму І. Тобилевича „Закаменїле серце“. В відповідних, хороших рамах, яких міг руский дружинї доставити міский театр, артистична сторона обох представлень скористала немало і відслонила в цїлїй повни знаменні черти родинного підкладу руской літератури народної, так повні відрубної характеристики і ріжноманїтности“. Опісля подає „Nowa Reforma“ зміст і коротку характеристику обох, на остатку граних штук, висказуючи ся притім дуже підхлібно що-до твору „Закаменїле серце“. Вкінци на пращане каже згадана часопись: „Як театр чисто-народний, представила ся руска дружина під кождим взглядом користно. Нема вправдї в тій дружинї талантів першорядної води, але є блиски нещоденної здібности і буйного темпераменту. Ансамбль є знаменито зіграний, а граючі цїлковито панують над ролями і ситуацию, в наслїдок чого цїлість виходить повна принади і характеристики“.

— **З Бобреччини** пишуть: Дня 9-го с. м. в Підсоснові Василь Бубнич підпалив власну свою хату (обезпечену від огню) з розпуки, що сусїди докучали єму. На годину перед огнем остеріґав всїх о тім, що задумав. По огни сам зголосив ся до суду і заявив, що від товариства обезпечень не жадає винагороди за свою хату. Впрочім Бубнич нещасливий чоловік, жена его збожеволїла.

Не слухаючи нічиїх рад, встав, одів ся сьвяточно, і вийшов на двір.

Ледве віддзвонили єму послїдну годину, проходжував ся вже по ринку, з паличкою в руцї, і посвистуючи. Ледве волік ноги, але перемагав ся як міг, щоби нїхто не пізнав по нїм недуги.

Так зробив кілька разів. Правда, чим дальше, тим більше слабла его творчість духова і повтаряв ся, але то на жаль дїєсь нинї і нам словним гумористам.

Вкінци, коли пану Батцї, дзвонили вже справдї послїдну годину а заразом годину смерти, нїхто не молив ся за его душу, нїхто не вірив, що умирає і умер.

Кождий ждав з усьміхом, що похвили, ледве замовкне дзвінок на малій церковній вежи, появить ся пан Батка: в ясних, жовтавих штанах, червоній в цьвіти камізельцї і темнім сурдутї, в цилїндрі на голові і з паличкою під пахою.

Але сим разом вже не посилано служачого до сьвященика, аби відкликати его прихід.

Умер по півгодинній муцї.

З чужих памятників.

(З російского — Івана Порфірова).

В часї мого лїтного побуту у свояків на селї вийшов я одного дня з нудів на під. Тут найшов я між старими, запорошеними книжками, пожовклий записаний зшиток. То були памятники. Такі річи я люблю, бо там звичайно найде ся щось таємничого. Отже я взяв зшиток, обтер з пороху, вернув на долину до моєї холодної комнатки і почав читати.

4. грудня . . .

Нинї відкрито совганку. Як хорошо! Старий і молодий спішить на гладку як веркало, ясносияючу площу, пречудно умаєну зеленою ялиною. З трибуни повіває хоругов, весело сияють єї краски в сьвітлї сонця, немов би хоругов тїшила ся разом з тими, що забавляють ся на ледї. Музика грає якогось веселого марша а панї і пани перелїтають у всїх напрямах через ледову площу на своїх гладких і як сріблo блискучих лижвах. Всюди жартують, сьміють ся, говорять...

Очи женщин сияють, лиця пашать. Старий ґенерал, що вже від давних лїт есть постійним членом лижварского товариства, появив ся і нинї — ріже як звичайно лїд своїми „Галїфаксами“. — Нїхто, Боже борони, не сьміє єму сказати, що він псує лїд, бо на его гадку він украшує его штучними вірізуванями — а коли така гадка старого ґенерала Маркова, то нїхто не сьміє тому противити ся — бо й від чого бувби Марков, барон Марков, ґенералом?! — Ґенерал взагалї взявши все нечемний, часто натіть супротив пань, але того не може єму нїхто брати за зле, бо й дами не все чемні — що найбільше супротив ґенералів, т. е. коли они мають гроші і нежонаті — инакше і з них сьміялись би.

Але досить про ґенерала...

На терасї стоять або сидять матери в найкрасших одежах. Они приглядають ся льорнетами і критикують та обмавляють всїх і вся. Молоді дївчата по більшій части дуже хороші і забавляють ся весело з офіцирами, студентами, докторами.

Я стою ще на однім місци і жду на кралю красавиць.

12. грудня . . .

Жду на „неї“. Вчера вечер сказала до мене в театрі, коли я подавав їй плащ: „Завтра на совганцї, до побаченя!“ І по моїм лици перебіг теплий погляд, солодкий! Менї здавало ся, що бачу зорі.

Заїхав повіз. Ми подали собі руки, мати усьміхнула ся і поздоровила сердечно. Ще раз сказала Тетяна Антонівна: „До завтра“. Конї рушили, а я стояв ще довго сам, нї не сам, коло мене стояло моє щастє. Я все бачив єї перед собою і чув єї миле: „До завтра, до побаченя!“, що звучало як музика.

Я пізнав Тетяну на однім балї; єї мила люба своячка Елїза Павлївна причинила ся до того, що ми збливили ся. Елїза дуже хитра, пізнала відразу що ми полюбили ся, я і Тетяна Антонівна Країньска.

Країньскі маючі люди, ведуть хороше житє. Люблять молодїж і подають їй богато розривок. Ми танцюємо, співаємо і граємо, бавимо ся як можемо. Серед тої богатої і доброї родини нам дуже добре. Я навіть написав стих на честь Тетяни, але спалив его, хоч в перший хвили видав ся він менї незвичайно гарним. „Майже лїпше як Лермонтов“ — гадав я собі, але не сьмів їй того дати.

10. січня . . .

Я залюблений, залюблений!.. Немов би я того вже давно не знав! — Але нинї відчуваю то сильнїйше як коли небудь, що Тетяну люблю, люблю!.. Але що то, що она дає на себе ждати? О тій годинї она звичайно вже тут, а нинї єї нема? Що то? Ох Боже, чи она може лиш бавить ся мною?.. Може єї чистий, солодкий погляд обманювати? А той погляд говорив так часто то, чого наші уста ще не сьміли вимовити... Найкрасше з усїх слів: „любов“ вимавляли єї очи.

Я неспокійний. На дармо вирізує моя лижва єї імя на ледї. Що менї по єї імени, коли єї тут нема. Знеохочений іду вкінци до дому, аби найти відраду в Пушкинї. Але дармо читаю его найкрасші стихи — они не зворушують мене нинї, здаєть ся навіть що висьмівають мене.

О, Тетяно, як я тебе люблю!

Не можу спати. Голова болить і очи пекуть.

Она мене не любить! Певне що не любить мене, инакше була би прийшла!

— Увільнені з неволі. New York Volkszeitung подає, що дня 25-го цьвітня заїхав до Сан Франціско корабель „Австраїля“ з Гонолюлю, що привіз частину Галичан, котрих недавно увільнено з неволі, в якій їх держали гавайскі плянтатори. Люди ті мають досить досьвіду зі свого житя на плянтациях і їдуть тепер назад до вітчини. Ошукані агентами приїхали они минувшого року на гавайскі острови, де мусїли робити за контрактом, а коли не хотїли пристати на услівя заплати, засаджено їх до арешту. Аж коли Сполучені Держави вмішались в ту справу, випущено Галичан на волю.

— Огонь. В громадї Олеша повіта товмацкого згоріла в ночи з 6 на 7 с. м. до тла тамошна старе деревлянна церков. Що лиш дало ся з церкви винести, уратовано завчасу. Причина огню не звістна. Доходжене в сїй справі веде ся.

— Огнї. В часї половини мая донесено з ріжних сторін о огнях в нашім краю. Дня 1-го мая згорів в Гутї коростівскій, повіта стрийского, двірский дім для лїтників, належний до Сколього. Причина незнана, а шкода обезпечена на 7000 кор. — В Луцї, повіта золочівского, згоріла дня 2 мая стодола на фільварку п. Романьского з запасами збіжа і з машинами рільничими. Шкода 27.000 корон. — Дня 6 мая згоріли в Королївцї, повіта борщівского, будинки господаря Стан. Калуского вартости майже 5000 корон, при чім сам Калуский сильно попік ся. Причиною була лиха будова комина. — В Поморянах, повіта золочівского, згоріли дня 5 с. м. два доми Войтка Замковского, при чім в горіючій стодолї погиб 70-лїтний старець Яцко Зборовецкий. Шкода необезпечена виносить 1.200 корон. — В Ярославі на передмістю „Лази Костківскі“ згоріли 5 мая три доми з забудованями.

— І в жартї треба бути розважним та осторожним і не робити нїчого такого, що могло би другому зробити шкоду або навіть і позбавити житя. В Бориславі робили собі робітники дня 4-го с. м. жарти з своїм товаришем Ількомт Ворком, що працював в копальни товариства акцийного „Борислав“ і вкинули єму чобіт на дах буди над закопом. Ілько поліз за чоботом на дах і діткнув ся там дрота від проводу електричного, а електрика убила его на місци. Вся поміч лїкарска показала ся безуспішною. В справі сїй розведено слїдство.

— Діло божевільного. В Кастіончельо в провінциї Арецо в Італії допустив ся посесор Менчі в приступі божевільности страшного злочину. Здаєсь, що він зійшов нагло з розуму, бо вставши позавчера в ночи розбив в страшний спосіб голову своїй жінцї і 3 дітем з першого подружа; відтак убив двох свояків повідрізувавши їм голови, а наконець всї трупи повкидав до керницї. По тім пішов до стайнї, зарізав три корови, підпалив всї будинки, а узброївши ся ще в рушницю, постріляв всїх тих, що хотїли огонь гасити. Так забив він двох сусїдів, кількох покалїчив, а одному вибрав очи. По тім всїм десь був утік і пропав, аж на другий день знайдено его сплячого на кладовищи.

— Померли: О. Іполит Брилиньский, парох в Бурдяківцях, скальского деканата, дня 14. с. м., в 73 роцї житя, а 49-ім сьвященьства; — Мария з Потураїв Гамаль, жена учителя в Підяркові, в 37-ім роцї житя.

Штука, наука і література.

— Книжочка на часї або „Будівельний закон“. Товариство „Просьвіта“ видало книжочку, котра на часї а іменно „Будівельний закон“. Такі книжки, як поясненя всїляких законів і постанов то що правда не легка лектура і не для кождого, але они дуже потрібні, тим більше, що у нас закони нераз так укладають ся і стилїзують ся, що навіть чоловік з високим образованєм мусить нераз добре собі голову наломити, щоби зрозуміти ясно звязь поодиноких параграфів між собою і духа цїлого закона. Др. Кость Левицкий уміє добре так приладити ті наші закони, що їх можна, так сказати би, в рот взяти. Длятого кождий письменний господар на селї і в містї де той закон обовязує, повинен купити собі згадану книжочку „Просьвіти“ і добре єї сховати, щоби мати зараз під рукою коли потреба. До закона сего додані ще на трох таблицях рисунки, пляни потрібні до будованя дому роботи архітекта п. Валиля Нагірного. До сих плянів, по нашій думцї придало би ся було коротеньке пояснене, котре робило би ще яснїйшим рисунок. А також здала би ся була може дрібочку більша систематичність, іменно такий порядок плянів в якім поступає будова. Але може бути, що хиба і в справі книжочки і що переплетник поміняв поодинокі таблиці. — До сеї книжонки додані ще „Старорускі Оповіданя“ др. Івана Франка.

Курс львівский.

Дня 16-ого мая 1900.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	676·—	690·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	550·—	557·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	475·—	490·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·30	93·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв	99·60	100·30
4% листи застав. Банку краєв. .	93·50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	93 50	94.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·—	92·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·80	101·50
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·50	93·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·—	73·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	41·50	42·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·25	21·25
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	63·50	65·50
Базиліка (Курс віденьский)	13·—	14·—
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·34	11·54
Рубель паперовий	2·55	2·56
100 марок нїмецких	118·10	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 17 мая. Вчера по полудни відбула ся нарада мінїстрів під проводом др. Кербера.

Льондон 17 мая. Доси нема нїякої вісти про упадок Мафекінґа.

Льондон 17 мая. Після наспівших тут вістий виносили страти англїйских войск в полудневій Африцї до дня 2 мая 18.799 людий убитих і ранених. В тім числї нема недужих, що лежать по англїйских шпиталях.

Кольонїя 17 мая. З Парижа телеграфують до Magdeb. Ztg., що цар напевно приїде на виставу, натомість не приїде цариця. З царем приїде мінїстер заграничних справ ґр. Муравієв і мінїстер фінансів Вітте.

11 сїчня . . .

Нинї пописував ся старий ґенерал так довго своїми штучними викрутасами, аж нараз на загальну утїху упав як довгий. Цїлий сьвіт сьміяв ся — але не голосно, а тихо, бо з старого ґенерала не вільно сьміяти ся, то безличність і нешановане старшини. Але я таки розсьміяв ся в голос, бо я в злім настрою, а тодї найчастїйше сьмію ся. Тетяни знов не було на совганцї...

Ґенерал Марков почав тепер злобити ся на декадентів, сецесионістів і т. ин. Бо як ґенерал упаде, то мусить назад піднести ся, а то може часом стати ся в той спосіб, що покаже свою ученість. А ґенерал Марков учений, так що першому лїпшому віршомазови аж страшно стає коло него. Але чому він вибрав мене, аби виявити свій гнів на „декадентів“. Чи причуває, що я крім шаблї, беру часом до руки і перо? Але менї не подобає ся той старий, сухий ґенерал і его колючі чорні очи. Правда, я лиш поручник а не дама — а деяким дамам ґенерал Марков дуже заїхав в голову. Я здогадую ся, що він все таки має більше готівки як довгів. Єго село Українка має бути вправдї дуже задовжене, але... то всьо лиш сплетнї, тому що я в злім настрою, бо не прийшла Тетяна.

Сиджу сумний дома і пишу скорбні думи.

14 лютого . . .

Я саме пробудив ся. Як хороше нинї в моїй комнатї. Золоте проміне сонця впадає крізь вaслони. Я підтягаю їх. На вікнах цьвіти від морозу блищать як диаманти.

Я одїваю ся і виходжу. До свіданя ще година часу. Як хорошо перед чаєм перейти ся улицями! Ще всьо спокійне, студений осьвіжуючий вітрець потягає від всходу. Сніг поронить в рожевім сьвітлї сонця, немов скляні окрушини в пречудних, сьвітляних красках. Дерева окриті снїгом здіймають ся, немов би хвалили ся своїми зимовими кожухами.

Поволи показують ся люди. Фабричні робітники, перекупки, служниці, що біжать по печиво до чаю, вкінци дїти, що спішать до школи. Всьо нараз оживлює ся. Тишина перериває ся, з усїх сторін всьо іде до роботи. І я мушу іти до дому. Мій служачий жде на мене перед домом і віддає лист.

— Що, лист до мене?.... Від кого?.... Від — ні, ні, то не може бути... Здираю куверту. О, яке щастє, то від неї, від неї, від Тетяни! Она любить мене ще... инакше не писала би... Так я собі гадаю і читаю що слїдує:

„На четвер вечер просимо вас, Осипе Александровичу до нас. Будуть обходити ся мої уродини і подужанє, бо я була дуже хора і не могла бути нї на совганцї нї в театрі. Прийдете певно — правда? — — Чи ви на нас забули — або може гніваєте ся на мене? Чому за цїлий час не заглянули до нас? Бачите та гадка найбільше мене мучила в цїлій моїй недузї — нинї рішилась я написати до вас і хто знає — може вам нелюбе наше товариство? Може....

Але я все таки кажу: до побаченя, Осипе Александровичу“.

Тепер я був щасливий! Сьвіт видавсь менї красший і яснїйший. Ах, коби вже прийшов той четвер.

18 лютого . . .

Вкінци, вкінци, четвер!

*

Тут кінчили ся памятники, якась немилосердна рука вирвала послїдні картки зшитка...

Я задумав ся сидячи в моїй хорошій, холоднїй комнатї. Пчоли бренїли перед вікнами понад резедою і гвоздиками, котрих запах доносив ся до мене, як горячий привіт лїта.

Я сидів і думав — чи тих двоє, Тетяна і Осип побрали ся і чи були щасливі.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).